

18 Ιουλίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στές]

BACARDI & CO. LTD,

Εφεσείοντες,

v.

VINCO LTD,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9295)

Ενδιάμεσα διατάγματα — Καθυστέρηση στην υποβολή αίτησης για έκδοση ενδιάμεσου απαγορευτικού διατάγματος — Μπορεί να οδηγήσει σε άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ της απόρριψης της αίτησης παρά τη συνδρομή των προϋποθέσεων έκδοσης που αναφέρονται στο Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60). 5

Εμπορικά σήματα — Αίτηση για έκδοση ενδιάμεσου προσωρινού διατάγματος απαγορεύοντος τη χρήση εμπορικού σήματος — Απορρίφθηκε λόγω μεγάλης καθυστέρησης στην έναρξη διαδικασίας μετά τη διαπίστωση της παραβίασης. 10

Οι εφεσιβλήτοι - εναγόμενοι χρησιμοποίησαν εμπορικό σήμα για προϊόντα τους το οποίο κατά τους ισχυρισμούς των εφεσεϊόντων - εναγομένων παραβίαζε δικό τους. 15

Σε διαδικασία αγωγής που καταχώρισαν εναντίον των εφεσιβλήτων - εναγομένων, οι εφεσεϊόντες - ενάγοντες επεδίωξαν μετά από πάροδο δύο ετών και τεσσάρων μηνών να εξασφαλίσουν ενδιάμεσο διάταγμα που να τους απαγορεύει τη χρήση του σήματος. 20

Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχτηκε ότι συνέτρεχαν οι τρεις καθιερωμένες προϋποθέσεις έκδοσης ενδιάμεσου απαγορευτικού διατάγματος, αλλά απόρριψε την αίτηση λόγω μεγάλης καθυστέρησης στην υποβολή της. 25

Οι εφεσεϊόντες - ενάγοντες, εφεσίβαλαν την απόφαση. Εισηγήθη-

5 καν, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο θα έπρεπε να εκδώσει το ζητηθέν διάταγμα αφού διαπίστωσε ότι συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις έκδοσής του σύμφωνα με το Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60). Οι εφεσίβλητοι - εναγόμενοι, δεν εμφανίστηκαν κατά την ακρόαση της έφεσης.

Αποφασίστηκε ότι:

10 (1) Η εκκαλούμενη απόφαση εκδόθηκε στο πλαίσιο άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του πρωτόδικου Δικαστηρίου και το βάρος απόδειξης ότι ασκήθηκε εσφαλμένα το έφεραν οι εφεσείοντες - ενάγοντες.

15 (2) Η μεγάλη και αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην έναρξη διαδικασίας μετά τη διαπίστωση της παραβίασης του εμπορικού σήματος, πρόσφερε επαρκή δικαιολογία για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του πρωτόδικου Δικαστηρίου κατά της έκδοσης του ζητηθέντος ενδιάμεσου απαγορευτικού διατάγματος.

20 *Η έφεση απορρίφθηκε χωρίς διαταγή για έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

25 *Films Rover International Limited v. Cannon Film Sales Limited [1987] 1 W.L.R. 670,*

Metric Resources Corporation v. Leasemetrix Ltd and Another [1979] F.S.R. 571,

30 *Kotsapas and Sons Ltd v. Titan Constructions and Engineering Co. [1961] C.L.R. 317,*

Jonitexo Ltd v. Adidas (1984) 1 C.L.R. 263,

35 *Karydas Taxi Co. Ltd v. Komodikis (1975) 1 C.L.R. 321,*

Τσουλόφτας v. Μιχαήλ (1992) 1 Α.Α.Δ. 228,

40 *Αρέστη v. Ηλία (1991) 1 Α.Α.Δ. 984,*

Σιακόλας v. Federal Bank of Lebanon (1992) 1 Α.Α.Δ. 710.

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Παμπαλλής, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1994 (Αρ. Αγωγής 5897/93) με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή τους για έκδοση διατάγματος με το οποίο θα τερματιζέτο η παραβίαση των εμπορικών σημάτων των εναγόντων και θα αναστέλλετο η πώληση των προϊόντων Baccara, ώστε να σταματούσε κάθε τάση δημιουργίας λανθασμένης εντύπωσης στο κοινό.

Α. Δικηγορόπουλος, για τους Εφεσίοντες.

Καμία εμφάνιση για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Π. Καλλής, Δ.

ΚΑΛΛΗΣ, Δ.: Οι εφεσίοντες-ενάγοντες διεξάγουν εργασίες στην Κοινοπολιτεία των Μπαχάμων. Είναι βιομήχανοι και κατασκευαστές ρουμιού το οποίο εμπορεύονται στην Κύπρο και σε όλο τον κόσμο με τα εμπορικά σήματα BACARDI και Bat Device. Είναι, επίσης, οι εγγεγραμμένοι ιδιοκτήτες στην Κύπρο των εμπορικών σημάτων BACARDI και Bat Device που ενεγράφησαν σαν εμπορικά σήματα από το 1963 και 1974, αντίστοιχα, αναφορικά με οινοπνευματώδη ποτά. Ισχυρίστηκαν ότι οι εναγόμενοι είχαν παραβιάσει τα πιο πάνω εμπορικά σήματα των εναγόντων, επειδή διέθεταν στην Κυπριακή αγορά ρούμι σε φιάλες που φέρουν το Εμπορικό Σήμα BACARA σε χαρακτηριστές όμοιους με εκείνους του Εμπορικού Σήματος BACARDI των Εναγόντων πλαισιούμενο από σχέδιο του οποίου τα χρώματα και η εμφάνιση ομοιάζουν με το Εμπορικό Σήμα Bat Device των Εναγόντων.

Με σχετική αγωγή τους, που καταχώρησαν την 7.10.93, ζήτησαν, ανάμεσα σ' άλλα, "διάταγμα του δικαστηρίου διατάττον τους εναγομένους να τερματίσουν την παραβίαση των πιο πάνω εμπορικών σημάτων". Ταυτόχρονα με μονομερή αίτησή τους της ίδιας ημερομηνίας επεδίωξαν την έκδοση διατάγματος για παύση της παραβίασης των εμπορικών τους σημάτων και αναστολή πώλησης των προϊόντων BACARA ώστε να σταματήσει κάθε τάση δημιουργίας λανθασμένης εντύπωσης στο αγοραστικό κοινό.

Το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε ότι δεν συνέτρεχαν λόγοι για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος με μονομερή αίτηση. Έδωσε οδηγίες για επίδοση της αίτησης στους εναγομένους, οι οποίοι, μετά την επίδοση, καταχώρησαν σχετική ένσταση.

5

Το πρωτόδικο δικαστήριο μετά που άκουσε και τις δυο πλευρές διαπίστωσε ότι υφίσταντο και οι τρεις προϋποθέσεις που προβλέπονται από το Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, 1960 (Ν.14/60) για την έκδοση προσωρινού διατάγματος. Συγκεκριμένα, διαπίστωσε ότι:

10

(α) υπάρχει σοβαρό ζήτημα για εκδίκηση κατά τη δίκη,

15

(β) ότι εμφανίζεται μία πιθανότητα ο ενάγων να δικαιούται στην αιτούμενη θεραπεία, και

20

(γ) χωρίς την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος θα είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο.

Η πρώτη προϋπόθεση, μάλιστα, ήταν κοινά αποδεκτή και από τις δυο πλευρές.

Παρά την πιο πάνω διαπίστωσή του το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε την αίτηση λόγω της καθυστέρησης στην υποβολή της. Παραθέτουμε πιο κάτω τις διαπιστώσεις του πρωτόδικου δικαστηρίου που σχετίζονται με την καθυστέρηση, καθώς και την τελική κατάληξή του:

30

Όταν οι αντιπρόσωποι των εναγόντων πληροφορήθηκαν την ύπαρξη του προϊόντος των εναγομένων και συνειδητοποίησαν ότι επηρεάζει δυσμενώς τις πωλήσεις τους πληροφορήσαν σχετικά τους ενάγοντες κατά το 1990-91. Οι τελευταίοι με επιστολή του δικηγόρου τους, ημερομηνίας 25.6.1991, αξίωσαν τον άμεσο τερματισμό της παραβίασης των εμπορικών σημάτων των εναγόντων.

35

Ακολούθησε αρνητική απάντηση των εναγομένων μέσω του δικηγόρου τους με επιστολή ημερομηνίας 27.6.91. Η καταχώρηση της αγωγής και η επιδίωξη έκδοσης του προσωρινού διατάγματος έγινε μετά από δυο χρόνια και τέσσερις μήνες, ήτοι την 7.10.93. Το

40

πρωτόδικο δικαστήριο αφού έλαβε υπόψη το πιο πάνω ιστορικό κατέληξε ως πιο κάτω:

“Ο ιδιοκτήτης ενός εμπορικού σήματος που επιζητά την βοήθεια του Δικαστηρίου για την προστασία του σήματος του,

πρέπει να ενεργήσει με την δέουσα δυνατή σπουδή. Τέτοια καθυστέρηση δεν εμποδίζει την έκδοση τελικού διατάγματος αλλά μπορεί να προκαλέσει την άρνηση έκδοσης παρεμπιπτοντος διατάγματος, βλέπε Kerr on Injunctions, 6η έκδοση, σελ. 360-3161 και Kerly's, Law of Trade Marks and Trade Names, 12η έκδοση, παρα. 15-68. 5

Η καθυστέρηση στην υποβολή αίτησης εξετάζεται και σε συνάρτηση με το ισοζύγιο ταλαιπωρίας. 10

Οι Ενάγοντες γνώριζαν, τουλάχιστον από τις 27.6.1991, την θέση των Εναγομένων έναντι της ισχυριζόμενης παραβίασης των εμπορικών σημάτων τους.

Αντί άλλης ενέργειας, άφησαν τους Εναγομένους να ενεργούν από μόνοι τους δημιουργώντας μια πελατεία 2000 ατόμων που όπως ισχυρίστηκε ο Ι. Βρυκωνίδης δημιουργήθηκε με προσωπική επαφή και συνεπακόλουθα επένδυση και αιτούνται έκδοση διατάγματος μετά από τόσο χρόνο. Είναι έκδηλο ότι η πιθανή ζημιά με την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος ξεφεύγει της απλής παροχής εγγύησης. 15 20

Σαφώς το ισοζύγιο ταλαιπωρίας θα πλήξει περισσότερο τους Εναγομένους, που σε συνδυασμό με την προκληθείσα αδικαιολόγητη καθυστέρηση, αίρει από το Δικαστήριο την δυνατότητα άσκησης της διακριτικής τους εξουσίας για έκδοση του αιτουμένου διατάγματος, σ' αυτό το αρχικό στάδιο. 25

Συνεπακόλουθα η αίτηση απορρίπτεται." 30

Με την παρούσα έφεση οι ενάγοντες επιδιώκουν την ανατροπή της πιο πάνω απόφασης. Έχουν διατυπώσει την σχετική θέση τους με πολύ σύντομο και περιεκτικό τρόπο: Εφόσον το πρωτόδικο δικαστήριο δέχθηκε ότι συντρέχουν και οι τρεις προϋποθέσεις που απαιτούνται από το Άρθρο 32 του Ν 14/60 γιατί αρνήθηκε να εκδώσει το αιτηθέν διάταγμα; 35

Η "καθυστέρηση, εκτός αν επεξηγηθεί, στην προώθηση αίτησης για προσωρινό διάταγμα, είναι γενικώς μοιραία, άγκαι τα δικαστήρια θα σταθμίσουν το ζήτημα της καθυστέρησης έναντι της πιθανότητας του ενάγοντα να πετύχει τελικά στην αγωγή του, και θα λάβουν υπόψη κατά πόσο ο εναγόμενος έχει οδηγηθεί σε έξοδα ή έχει καθησυχασθεί ότι όλα ήταν ασφαλή ή παρα- 40

5 πλανήθηκε λόγω της απραξίας του ενάγοντα. Ωστόσο η τάση της σύγχρονης νομολογίας είναι να μη απορρίπτεται αξίωση για διάταγμα κατά την ακρόαση της αγωγής απλώς και μόνο λόγω της καθυστέρησης στην καταχώρηση της αγωγής τηρουμένων των προνοιών του περί Παραγραφής Νόμου, 1939” (Coringe and Skone James on Copyright, 12η έκδοση, παρα. 633)*

10 Στον Kerly’s (πιο πάνω), παρα. 15-68 το θέμα τίθεται ως εξής:

15 “Οποιαδήποτε σημαντική μη αναγκαία καθυστέρηση στην επιδίωξη ενδιάμεσης θεραπείας ενδέχεται να γείρει το ισοζύγιο της ευχέρειας εναντίον του ενάγοντα. Αυτό δεν σημαίνει ότι η διαδικασία πρέπει να αρχίζει χωρίς προειδοποίηση. Η καθυστέρηση λόγω της παράλειψης των εναγομένων να απατήσουν σε επιστολές μπορεί να συγχωρηθεί.”**

20 Στον Kerr on Injunctions (πιο πάνω), σελ. 360-61 υιοθετείται η ίδια προσέγγιση. “Η απλή καθυστέρηση στην έναρξη διαδικασίας μετά την διαπίστωση της παραβίασης φαίνεται ότι δεν αποτελεί κώλυμα για την έκδοση διατάγματος κατά την ακρόαση της αγωγής. Ωστόσο καθυστέρηση δυνατόν να οδηγήσει το δικαστήριο στο να αρνηθεί την έκδοση προσωρινού διατάγματος ειδικά όταν ο
25 εναγόμενος έχει δημιουργήσει μια επιχείρηση στην οποία έχει χρησιμοποιήσει το επίδικο σήμα με πασίγνωστο τρόπο”***

---

* “Delay in taking proceedings. Delay, unless explained, in making or pursuing an application for an interlocutory injunction is generally fatal, though the courts will balance the question of delay against the likelihood of the plaintiff ultimately succeeding in the action, and will take into account whether or not the defendant has been led into expense or lulled into security or misled by the inaction of the plaintiff. But the tendency of modern decisions is not to refuse an injunction at the hearing of the action merely on account of delay in instituting proceedings, subject to the provisions of the Limitation Act 1939.”

** “Interim injunction refused on account of delay. Any significant, unnecessary delay in applying for interlocutory relief is likely to tilt the balance of convenience against the plaintiff. That does not mean that proceedings should be started without warning; delay due to failure of the defendants to answer letters may be excused.”

*** “Mere delay after knowledge of the infringement to take proceedings is not a bar to the right to an injunction at the trial. But delay may cause the Court to refuse an interlocutory injunction, especially if the defendant has built up a trade in which he has notoriously used the mark.”

Σύμφωνα με το "Passing off Law and Practice" των John Drysdale & Michael Silverleaf, 2α έκδοση, η καθυστέρηση αποτελεί ένα παράγοντα που λαμβάνεται υπόψη όταν εξετάζεται το ισοζύγιο της ευχέρειας ("balance of convenience"). Παραπέμπουμε στην παρ. 6.16:

5

"Το προσωρινό διάταγμα αποτελεί δυναμική θεραπεία. Ανεξήγητη καθυστέρηση από τους ενάγοντες πάντοτε αποτελούσε εμπόδιο για την χορήγηση τέτοιας θεραπείας. Αυτό αποτελεί εφαρμογή της αρχής της επιείκειας: vigilantibus, non dormientibus, jura subvenient. Μια πιο σύγχρονη προσέγγιση είναι ότι αυτό τούτο το γεγονός της καθυστέρησης καταδεικνύει ότι ο ενάγων δεν χρειάζεται την άμεση και εξαιρετική θεραπεία που προσφέρεται από το προσωρινό διάταγμα. Επιπλέον εάν με την καθυστέρηση ο ενάγων εν γνώσει του επιτρέπει στον εναγόμενο να δημιουργήσει την επιχείρηση του σε σχέση με την επίδικη δραστηριότητα, θα ήταν άδικο να δοθεί θεραπεία στον ενάγοντα πριν αποδείξει πλήρως την υπόθεση του. Η έκταση της καθυστέρησης η οποία είναι αναγκαία για να αποτρέψει τη χορήγηση θεραπείας σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη υπόθεση εξαρτάται πάνω στα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης και δεν μπορούν να διατυπωθούν άκαμπτοι κανόνες. Το δικαστήριο δυνατόν να είναι πρόθυμο να αγνοήσει καθυστέρηση για την οποία δόθηκε ικανοποιητική εξήγηση έστω και αν κατά την διάρκεια εκείνης της περιόδου ο εναγόμενος είχε αυξήσει τις δραστηριότητες του αλλά μπορεί να κρίνει ότι το ισοζύγιο της ευχέρειας και/ή το status quo έχουν αλλάξει προς ζημιά της υπόθεσης του ενάγοντα."*

30

---

* "An interlocutory injunction is a discretionary remedy. Unexplained delay by the plaintiff has always been a bar to such relief. This has been said to be an application of the equitable maxim: vigilantibus, non dormientibus, jura subvenient. A more modern approach is that the very fact of delay demonstrates that the plaintiff does not need the immediate and exceptional relief provided by an interlocutory injunction. Moreover, if by his delay the plaintiff knowingly allows the defendant to build up his business in the activity complained of, it would be inequitable to grant the plaintiff relief until he has fully proved his case. The extent of delay necessary to prevent the grant of relief in any particular case will depend upon the individual circumstances and no hard and fast rules can be given. The court may be willing to disregard delay which is satisfactorily accounted for even though the defendant has during that time increased his activities but may hold that the balance of convenience and/or the status quo have altered to the detriment of the plaintiff's case."

Αναφορικά με το ισοζύγιο της ευχέρειας αυτό υποδηλώνει το ενδιαφέρον του δικαστηρίου να ισοζυγίσει τον κίνδυνο αδικίας η οποία θα προκύψει αν φανεί ότι η απόφασή του που δόθηκε στο ενδιάμεσο στάδιο ήταν εσφαλμένη. Όπως το έχει θέσει ο δικαστής

5 Hoffman στην *Films Rover International Limited v. Cannon Film Sales Limited* [1987] 1 W.L.R. 670:

10 “Το κύριο δίλημμα σε σχέση με την έκδοση προσωρινών διαταγμάτων, είτε αυτά είναι απαγορευτικά ή επιτακτικά, είναι ότι υπάρχει εξ ορισμού ο κίνδυνος ότι το δικαστήριο μπορεί να πάρει εσφαλμένη απόφαση, με το νόημα ότι έχει χορηγήσει διάταγμα σε διάδικο ο οποίος αποτυγχάνει ν’ αποδείξει τα δικαιώματά του κατά τη δίκη (ή θα αποτύγχανε αν υπήρχε δίκη) ή διαζευκτικά με το να παραλείψει να χορηγήσει διάταγμα σε διάδικο που επιτυγχάνει (ή θα πετύχει) στη δίκη. Αποτελεί επομένως θεμελιώδη αρχή ότι το δικαστήριο πρέπει να υιοθετήσει εκείνη την πορεία η οποία φαίνεται ότι ενέχει τους λιγότερους κινδύνους αδικίας εάν ήθελε φανεί ότι η απόφαση του ήταν ‘εσφαλμένη’ με το πιο πάνω νόημα.

15 20 Οι κατευθυντήριες γραμμές για τη χορήγηση και των δυο ειδών προσωρινών διαταγμάτων πηγάζουν από αυτή την αρχή.”*

25 Σύμφωνα με τον Drysdale (πιο πάνω), παρα. 6.15, ένας από τους παράγοντες που επηρεάζουν το ζήτημα του ισοζυγίου της ευχέρειας είναι η διατήρηση του status quo. Η διατήρηση του status quo ειδικώς εννοεί τη χορήγηση προσωρινού διατάγματος σε εκείνες τις περιπτώσεις που ο εναγόμενος έχει μόλις αρχίσει την εμπλοκή του στην επίδικη πράξη και όπου οι πωλήσεις του και η

30 επένδυση κεφαλαίου ήταν μικρές, ενώ ο ενάγων έχει μια δημιουργημένη επιχείρηση (Coringer, παρα. 625).

Δημιουργείται, ωστόσο, δυσκολία ως προς το τί σημαίνει η φράση “status quo”. Η δυσκολία επισημαίνεται από τον Vice

---

* “The principal dilemma about the grant of interlocutory injunctions, whether prohibitory or mandatory, is that there is by definition a risk that the court may make the ‘wrong’ decision, in the sense of granting an injunction to a party who fails to establish his right at the trial (or would fail if there was a trial) or alternatively, in failing to grant an injunction to a party who succeeds (or would succeed) at trial. A fundamental principle is therefore that the court should take whichever course appears to carry the lower risk of injustice should it turn out to have been ‘wrong’ in the sense I have described. The guidelines for the grant of both kinds of interlocutory injunctions are derived from this principle.”

Chancellor Megarry στην *Metric Resources Corporation v. Leasemetrix Ltd and Another* [1979] F.S.R. 571, ο οποίος στις σελ. 581-582 θέτει το θέμα ως πιο κάτω:

“Ο όρος - status quo - είναι εκ πρώτης όψεως σαφώς ατελής, 5
και όπως πρότεινα στην *Robbie v. Football Club Ltd*, μη
δημοσιευθείσα, ημερ. 26.3.79, νομίζω ότι ο πλήρης όρος εί-
ναι ‘status quo ante bellum’. Εάν η έκδοση του κλητηρίου
εντάλματος αποτελεί το νοητικό ισάξιο της έκρηξης του πο- 10
λέμου, αυτό θα απαιτούσε όπως το ζήτημα εξετασθεί όταν
εκδίδετο το κλητήριο ένταλμα, κάτι το οποίο κάποτε θα
ήταν παράξενο ή άδικο. Αν προωθηθεί η μεταφορική έννοια
τότε πολύ καλά θα προκύψει ότι το ορθό status quo ante
bellum είναι η κατάσταση πραγμάτων η οποία υφίστατο 15
αμέσως πριν από την πράξη που αποτελεί το casus belli,
εκτός αν οι εχθροπραξίες καθυστερήσουν τόσο πολύ έτσι
που η επίδικη πράξη να καθίσταται μέρος του status quo.”*

Η εκκαλούμενη απόφαση έχει εκδοθεί στα πλαίσια άσκησης της 20
διακριτικής ευχέρειας του πρωτόδικου δικαστηρίου. Το βάρος της
απόδειξης ότι ο πρωτόδικος Δικαστής άσκησε τη διακριτική του
ευχέρεια εσφαλμένως το φέρουν οι εφεσεύοντες (*Kotsapas & Sons*
Ltd v. Titan Constructions and Engineering Co (1961) C.L.R.
317, 322, *Jonitexo Ltd v. Adidas* (1984) 1 C.L.R. 263, 269,
Karydas Taxi Co. Ltd v. Komodikis (1975) 1 C.L.R. 321, 327 και 25
Τσουλόφτας v. Μιχαήλ (1992) 1 Α.Α.Δ. 228, 232).

Είναι νομολογημένο ότι όπου η επίλυση επίδικου θέματος επα- 30
φίεται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου, αποκλειστικός
κριτής της άσκησης της εξουσίας είναι ο δικαστής στον οποίο ενα-
ποτίθεται η δικαιοδοσία. Η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του
πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν αναθεωρείται με γνώμονα την ορθό-
τητα της απόφασης κατά την υποκειμενική κρίση των μελών του
Εφετείου, αλλά με αντικειμενικά κριτήρια που περιορίζουν την

---

* “The term ‘status quo’ is plainly incomplete on the face of it; and as I suggested in *Robbie v. Fulham Football Club Ltd*, unreported, 26 March 1979, I think the full term is ‘status quo ante bellum’. If the issue of the writ is the notional equivalent of the outbreak of war, that would require matters to be tested when the writ was issued, which sometimes would be capricious or unfair. If the metaphor is pursued, then it may well be that the true status quo ante bellum is the state of affairs which existed immediately before the act which constitutes the casus belli, unless hostilities are delayed so long that the act becomes part of the status quo.”

ευχέρεια επέμβασης σε δυο μόνο περιπτώσεις:

- 5 (α) Όπου διαπιστώνεται ότι η διακριτική ευχέρεια ασκήθηκε έξω από το πλαίσιο που παρέχεται από το νόμο, όπως όταν διαπιστώνεται ότι υπεισήλθαν στην άσκηση της εξω-γενείς παράγοντες, και
- 10 (β) όπου η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας οδηγεί σε πασιφανή αδικία, όπως είναι η περίπτωση απόφασης στην οποία δε θα μπορούσε να προέλθει κανένα δικαστήριο.

(Βλ. *Αρέστη v. Ηλία* (1991) 1 Α.Α.Δ. 984, 988, 989 και *Σιακόλας v. Federal Bank of Lebanon* (1992) 1 Α.Α.Δ. 710, 718).

- 15 Το Εφετείο δεν επεμβαίνει όταν η διακριτική ευχέρεια ασκείται σύμφωνα με τρόπο που δείχνει ότι όλα τα απαραίτητα στοιχεία λήφθηκαν υπόψη (*Τσουλόφτας*, πιο πάνω).

- 20 Δεν πρέπει, επίσης, να λησμονούμε ότι γενικώς η διαδικασία έκδοσης προσωρινού διατάγματος δεν προσφέρεται για εξέταση αμφισβητούμενων γεγονότων (Coringe, πιο πάνω, παρα 624).

- 25 Έχουμε εξετάσει με προσοχή τους λόγους για τους οποίους το πρωτόδικο δικαστήριο αποφάσισε ν' ασκήσει την διακριτική του ευχέρεια εναντίον της χορήγησης του επίδικου διατάγματος (Βλ. σελ. 3 πιο πάνω). Ανάγονται αποκλειστικά στην καθυστέρηση η οποία, σύμφωνα με το πρωτόδικο δικαστήριο, είχε σαν αποτέλεσμα οι εναγόμενοι "να ενεργούν από μόνοι τους δημιουργώντας μια πελατεία 2000 ατόμων". Για να χρησιμοποιήσουμε το λεκτικό του V.C. Megarry καθυστέρησαν οι εχθροπραξίες τόσο πολύ έτσι
- 30 που η επίδικη πράξη να αποτελεί μέρος του status quo. Σημειώνουμε ότι στην *Century Electronics v. CVS Enterprises* [1983] F.S.R. 1 καθυστέρηση 6 μηνών χωρίς πραγματική δικαιολογία οδήγησε στην μη έκδοση προσωρινού διατάγματος. Στην παρούσα
- 35 έφεση πρόκειται για καθυστέρηση 2 ετών και τεσσάρων μηνών. Η δοθείσα δικαιολογία - μεσολάβηση αλληλογραφίας μεταξύ των μερών - δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής και ικανοποιητική εξήγηση για την τόσο μεγάλη καθυστέρηση στην έναρξη διαδικασίας λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι στο μεταξύ οι εναγόμενοι συνέχιζαν τις επίδικες δραστηριότητες.
- 40

Έχουμε λάβει υπόψη τα γεγονότα της παρούσας έφεσης σε συνάρτηση με τις νομικές αρχές που διέπουν το ζήτημα της καθυστέρησης και το ζήτημα της επέμβασης του Εφετείου. Δεν έχουμε δια-

πιστώσει ότι η διακριτική ευχέρεια του πρωτοδίκου δικαστηρίου έχει ασκηθεί έξω από το πλαίσιο που παρέχεται από το Νόμο ή ότι η άσκησή της οδηγεί σε πασιφανή αδικία.

Η μεγάλη και αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην έναρξη διαδικασίας, μετά την διαπίστωση της παραβίασης, προσφέρει επαρκή δικαιολογία για την πορεία που έχει υιοθετήσει το πρωτόδικο δικαστήριο να μη χορηγήσει το αιτηθέν διάταγμα στο ενδιάμεσο εκείνο στάδιο. 5

Για τους λόγους που προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε η έφεση απορρίπτεται. Η απουσία των εφειβλήτων κατά την ακρόαση της έφεσης δικαιολογεί την μη έκδοση διαταγής για τα έξοδα της έφεσης. 10

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα. 15